

Wel schrievers nait lezen kin, mout ze mor heuren

Gespinkelde cassette gain ain toet mem

■ VEENDAM – Bekinde Grunneger verhoalen, waarvan je waiten wat ter komt of hou of t òflopt: dij kin k nait voak genog heuren, as ze goud schreven binnen of goud verteld worden. Noar Ede Staal zien Zuzooi-verhoalen luustern blijft n plezaaier, ieder bod, as e vannijs aanstuurt op n gnivvel. „Joa man... Gôh”. „Nú moet je toch eens kijken...” „Ooeh, wat was ik flaauw!” De slichte jannever-snok, waar e in 'Vie-ventachteg' dij nijlichter in t dörp mit taikent. Ie zain lu, dij doar bie heuren, gewoon veur joe.

Noast dij Zuzooien op Zondag-deuze van drije liggen nou vaar cassettes van Kostverloren 'Schrievers heuren' veur t griepen. Daalster Jan J. Boer, Veendamster Gré van der Veen, Sapmeerster Kees Visscher en (omdat Sien Jensema nait meer veurlezen kon) Jan Siebo Uffen, n zok Winschoter vuilende Noordloarder, binnender as eersten oet t Grunneger bestand op te beluustern.

Waar hollen ie van: schrievers lezen of schrievers heuren?

Bie t lezen waarkt joen fantasie nog: hou minsen der oet zain kinnen, dij zo aggewaaiern en proaten as schriever ze doun let. Bie t heuren van schrievers, dij heur verhoal-figuren ook nog speulen, worden ze dudelker: plazen, hapsnoeden, broaskeders, eelske medden, roegbekken mit zo'n klaain haarte, simpele luchies.

Of ie zain, as baand lopt, schrievers veur joe, as ie heur al ais op n veurdraachtavend mitmoakt hebben. Koppen, dij ze der bie trekken. Of juist nait, as ze gevuil veur dreug-kemie k vertellen hebben. Geluden, dij aine der bie moakt, as e t op zin krigt of reaksies van luusteroars in zoal hom moud geven. Klaaine vergizzens, as je nait zo voak veurlezen en den, nait 'lôs' van joen tekst, eem stuttjen of noadrok op t verkeerde woord leggen.

Roeg hail gewoon

Gain ain toet mem, mor verschaidenhaid budt 'Schrievers heuren' joe. Ervoaren in t openboar veurdraagen is aan Jan J. Boer en Kees Visscher te

heuren. Dokter sprekt slicht zoas e is, zunder ter n bedie op te leggen. Ook nait, as de proat van zien lu oareg roeg is. Dij klinkt bie hom hail gewoon. Zoas dörpslu van vrouger ja ook eerliks wazzen tegen n vertraauwd persoon: dokter en domie, pienverlichter en troostbringer tougelieks.

Visscher het zien stiltes, dij t publiek mit reaksies vullen zel, wel leggen leerd. Gré van der Veen leest meer gelieke deúr, mit allinneg dialogen van vraauwspersonen n bedie aanzet. Heur verhoalen, oet heur noaste omgeven en n inkelde oet de Krödde-riege, léés ik ook t laifst. Omdat je den zulf joen tied om der over noa te denken bepalen kinnen.

Dij van Jan Siebo heuren vaak op ainakters, opvoerd door n kurendriever, dij aalgedureg snoft van plezaaier over wat e bedocht het aan biezuudere *gespinkelde* oetdrokkens: *ain-toet mem, dij knarskoppen, ol meester: meer pepermint as mins, ol kwedel, oetsen, zo slingerachteg as n mestricht, beoed*. n Apaarte: in t schrieven

en om te heuren. Ie mouten der van hollen.

Knutseloar mit toal

Wat ie verwachten kinnen, as ie dizze *gespinkelde* cassette heuren willen? Van **Jan J. Boer**, aan dichtwaark: Boompje verssie, k Heb de laiwerik weer heard, De boer, t Aalbeernbosse, Bie grootmoe, Mien voader dij was boer, Judith, Goandeweg en ondertied, t Jeudkerkhof bie Ommelanderwieke. Aan verhoalen: De organist van t klaain kerkje, Zo klainmoaleg as n vos, Kneles Knieknep, Van n olle soeterge keerze, n Oljoarsoavend, Nije moud en nije kracht.

Van **Jan Siebo Uffen** ('knutseloar mit toal') staait ter op aan gedichten: Twigje, Moezenusten, Grunneger neushoorn, Telterske veur klaaine oapen, Gedichtjederij, In toene, Aikinoa's dood, Meester Wats, En nou sloapen goan. Aan verhoalen: Van nijs, Schoul van Lutje Loug, Kwaalm, Kiepkerel en vraauw Kniezebieter, Bovenboeren 151: vers 1-3 en 5, Gespinkelde zokken, Van Oarend

en Eiso, n Verhoal oet t Lutje Loug.

Gre van der Veen leest drije 'gewone' kôrde verhoalen: Maal Egge, VIOS in onderboksem, n Schier uitzicht. En den vaare, waarin ze meer doan het den schaarpe om zok tou kieken: De kraande, De regenpudder, Verpoot, Lila lint. **Kees Visscher** het aan zien 'lichte' ziede stoan: Pomperom, Vaarven, Scheuveln, Broekrok. Aaner proza op wat e zulf ook zien bedere literaire B-kaande nuimt: Postzegels, Eefke. Mor ze waarken baaide gelieke goud: om te gnivveln en om der stil van te worden.

Ie huiven nou nait meer zeggen, krekt as Jan Siebo: „Ons lezen zokswat nait”, omdat ie Grunnense gedichtjederij en teksten op pepier te stoer vinnen. Wel schrievers nait lezen wil, mout ze mor heuren. As dat gain toupazelk Grunnens zegsel voor twijde drok van t nijste bouk van Jan J. Boer wodt...

5-5-89